

— Vigyétek a dromedárokat. Kötőfék van a pofájukon, azok nem harapnak, nem nyerítenek, nem káromkodnak, mindegy nekik előre vagy hátra. Nem akarok nagy farkaalját keríteni az alkudozásnak, a két idomár kötéltre vette a tevék pofaszíját, s köszönés nélkül indult el visszafelé. Hová szólt az útlevelük, én nem tudtam, nem kérdeztem tőlük.

Hajnalok harmatjával, amikor a vizet karéjózó útnak a vonala előtűnezett, megindultam. Fújtam vagy háromszor a jelet aztán, ahogy gyerekkorunkban mondtuk játék közben: aki bújt, bújt, aki nem, nem, megyek!

Szeptember közepén, szép meleg napon ereszkedtünk le Uzsokról Ökörmező laposára. Czája hetek óta hírelhette sereglésemet. Emberei várták jöttömet. Hevenyészett állatketrecek karéjban állítva, s minden csali étel föltálalva.

A Czájások között a két olasz idomárt látom tüsténkedni. Az erőszakosabbik odajön hozzám, de olyan hízelkedve, mintha most keltünk volna föl a kocsmasztaltól.

— Fújjál még Mitókám, az értetlen állatjainak egy szép búsongó takaródót! Látod, némelyik nem akarja enélkül a helyét sem megtalálni!

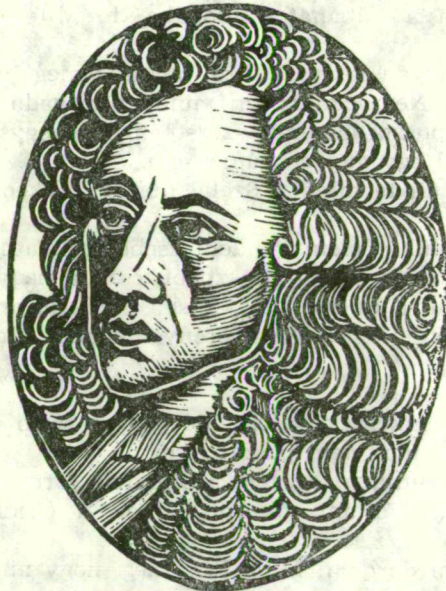
Fújtam. De alig veszem a második lélegzetet, öklével úgy a számba üti trombitámat, hogy nyolc fogamat kiköptem véle.

Fog nélkül pedig semmi az ember a réz mögött. Semmi, de semmi!

Mito hosszan, némán bámulta a whiskysüveget. Ismétlődő szavaira rábólintgatott, s mintha fejbőrében lötyögött volna koponyája.

Kiment körülbakterolni a deszkamáglyákat, fűrészporos pajtákat, forgácsosszíneket, festékesraktárakat.

Kisilus Matyi kicsit fészkelődött az ágyán, felém fordulva mondta: — nem tudtuk meg, kivel ihatta Mito Kijevben a whiskyt.

Buday György: Alexander Pope